

Nr 918

Av herr Hedin m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 149, med förslag till lag om upplåtande av kyrkorum i vissa fall.

(Lika lydande med motion nr 758 i Första kammaren)

I propositionen nr 149 framlägger Kungl. Maj:t förslag till lagstiftning om upplåtelse av kyrka för annat ändamål än gudstjänst och därmed jämförlig förrättning.

Föreliggande fråga är av mycket ömtålig natur. Gällande kyrkoinvigningsritual i kyrkohandbokens tionde kapitel ger en klar och entydig ändamålsbestämning för kyrkrummet. Detta framhålles också av kyrkolagsutskottet vid 1957 års kyrkomöte: »Kyrkan är invigd. Därmed har den blivit avskild till att vara ett rum för kyrkans gudstjänster och övriga kulthandlingar och därigenom har en gräns blivit angiven, när det gäller kyrkorummets användning till andra ändamål.» Kyrkolagsutskottet framhåller vidare, att pastors rätt att upplåta kyrkorummet utgör »en garanti för en kyrklig bedömning». Inom de vidaste kretsar av vårt folk finns också en stark känsla för kyrkorummets helgd. Avgörande för bedömningen av föreliggande fråga måste, enligt undertecknades mening, framför allt vara den hänsyn som måste visas det för sakrala ändamål invigda kyrkorummet och den menighet som där samlas till gudstjänst. Religionsfrihetslagen bör också få vara ett skydd för kyrkfolket och dess gudstjänstrum.

Propositionen avser endast att reglera kyrkoupplåtelser för annat än kyrkligt ändamål, men härvidlag kommer, såsom också remissinstanser påpekat, svåra gränsdragningsproblem att aktualiseras, och tillämpningen av lagen kommer i stort sett att bli beroende av den inställning som råder inom det kyrkoråd som vid en viss tidpunkt fungerar. Redan nu föreligger en viss praxis, och kyrkorummet upplåtes för exempelvis nationella högtider och konserter av seriös karaktär. Trots att numera samlingslokaler står till förfogande i större utsträckning än tidigare, förekommer alltså tillfällen då det ter sig naturligt att ta kyrkorummet i anspråk. I de ytterligt få fall där pastor icke handlagt sådant ärende med gott omdöme har möjlighet funnits att vinna rättelse genom besvär.

Samtliga domkapitel, utom ett, och flera andra remissinstanser har avstyrkt den föreslagna lagstiftningen. Den nuvarande ordningen har i stort sett fungerat tillfredsställande. Både hänsynen för kyrkorummets helgd och

rent praktiska skäl talar för att denna ordning bibehålles. Beslut måste i många fall fattas med kort tidsutdräkt.

På grund av vad sålunda anförts, får vi därför hemställa,
att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 149.

Stockholm den 26 april 1963

Carl Eric Hedin

Per Svensson
i Stenkyrka

David Svenungsson

Dag R. Edlund

Ernst V. Stazäng

Stina Gunne

Erik Magnusson
i Tumhult

Einar Larsson
i Borrby

Arvid Nilsson
i Lönsboda

Rune Gustavsson
i Alvesta